

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a unsprezecea după Rusalii

**Evangelia Duminicii
a zecea după Rusalii
Ev. Matei 18, 23 - 35**

Zis-a Domnul pilda aceasta: Asemănatu-s-a Împărăția Cerurilor omului împărat care a hotărât să facă socoteala cu slugile sale. Și, începând să facă socoteala, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanți. Dar, neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el și femeia lui și copiii și toate câte are, ca să se plătească datoria. Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Stăpâne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot! Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria. Dar, ieșind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care-i datora o sută de dinari. Și, punând mâna pe el, îl sugruma, zicând: Plătește-mi ce ești dator! Deci, căzând cel ce era slugă ca și el, îl ruga zicând: Mai îngăduiește-mă și îți voi plăti! Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare până ce va plăti datoria. Iar celelalte slugi, văzând cele petrecute, s-au întristat foarte mult și, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate. Atunci, chemându-l stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine? Și, mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor până ce-i va plăti toată datoria. Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă fiecare dintre voi nu va ierta greșelile

Luni, 29 august:

**Tăierea Capului
Sf. Ioan Botezătorul**

«Din munte umbrat, Cuvinte, cu dumnezeiască vedere Prorocul a cunoscut că vrei să Te întrupezi din singura Fecioară, și cu frică a slăvit puterea Ta».

Lămurindu-ne nouă Împărăția lui Hristos, ai arătat noroadelor căile pocăinței și ai muștrat pe Irod cel ce nelegiuia, mare Propovăduitorul Ioane înțelepte.

Nesuferind Irod muștrările tale, Botezătorule, s-a întors către mânia, și pizmă, și amărăciune și a așteptat vremea ospățului nașterii sale, în care s-a răzbunat pe tine, Propovăduitorul al lui Hristos.

Este adus preacuratul tău cap în mijlocul muritorilor purtat pe tavă, ca un fel de mâncare, Prorocule și a împlinit ospățul întristării.

Bucură-te, Botezătorule, să sălzeze duhul tău, căci mustri pururea pe Irod cel fără de Dumnezeu, și tuturor celor din iad le propovăduiești, zicând: „Iată, s-a apropiat mântuirea”.

Se minunează pământul de viețuirea ta, Ioane, propovăduiește cerul nedreapta tăiere, trâmbițează Biserica mulțimea virtuților tale, cântându-le.

Ai locuit, Prorocule Propovăduitor, pustiurile și ai deștelenit suflete și inimi fărădelege, tăind cu securea pocăinței nerodirea sufletelor noastre.

Din Canon la Praznicul tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul al Sfântului Andrei Criteanul

Timpul să ne fie aducător de mântuire !

Păcatul anulează dreapta judecată

Dincolo de dramatismul unui nemeritat martiriu, sărbătoarea Tăierii cinstului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul ne cheamă să reflectăm asupra imaginii oribile a unui om bolnav care se credea deplin sănătos: regele Irod. Ce paradox în comportamentul acestui Irod! Pe de o parte, îl supuse persecuției pe Ioan, întemnițându-l, iar de cealaltă parte se teme de el și deseori mergea la el în temniță și-l asculta, și medita la ceea ce vorbea cu el. Îi pare rău că Ioan va muri martiric, dar nu întreprinde nimic pentru a opri nedreaptaucidere, deși ar fi putut-o opri în orice moment, doar printr-un ordin..

Când a luat hotărârea uciderii lui Ioan în temniță, Irod s-a mâhnit profund, dar nu și-a schimbat hotărârea. De ce, oare, n-a schimbat-o? - Evanghelistul explică prin faptul că nu a vrut să încalce promisiunea făcută Salomeei, fiica Irodiadei, cea care dansase deșănțat în fața lui: "pentru jurământ și pentru cei ce ședea cu el la masă, n-a voit s-o întristeze. Și îndată trimițând regele un paznic, a poruncit a-i aduce capul." (Marcu 6, 26-27). ...Ce promisiune de om nebun! El, care se credea plin de înțelepciune, a cedat în fața patimilor și convențiilor omenești, motivându-l gândul că nu putea să-și întoarcă cuvântul său, de rege.

Și noi, cei de astăzi, trăim după conveniențe umane, străine de viața religioasă autentică. Ne-au invadat tot felul de concepții și principii care sunt departe de Adevăr, însă purtăm în spate viața autentică trăită de părinții, bunicii și de strămoșii noștri, de 2000 de ani încoace. Trebuie să fim cu foarte mare luare aminte la dreapta credință, propovăduită prin Biserica Ortodoxă, și să evităm să ne ghidăm viața după fel și fel de argumente eretice, chiar dacă la prima vedere par să aibă logică.

Conveniențele umane aduc mutații dureroase în societate. E de necrezut că în cetatea Iașiului, pentru a nu tulbura conveniențele umane, trebuie să fim de acord cu manifestări atât de dăunătoare societății. Să nu le spunem pe nume, să ne fie rușine până și să le rostim! Citim în presă stupefiați și ne cutremurăm... Nu se poate așa ceva! În cetatea Sfintei Parascheva?! Aici vin oameni de la mii de kilometri să se închine la racla sfintei. Mulți consideră Iașiul un oraș sfânt și noi să ne comportăm atât de deșănțat și depravat...

Atunci când ucenicii l-au întrebat pe Mântuitorul: "De ce noi n-am putut să-l scoatem?" (Matei 17, 19) El le-a explicat eșecul lor de a izgoni diavolul: "Pentru puțină voastră credință." (Matei 17, 19) Foarte interesant. Apostolii nu erau niște oameni necredincioși, dimpotrivă. Însă tocmai această exprimare sugerează că atunci când e vorba de credința nu poți opera cu jumătăți de măsură. Ori ești credincios de la început până la sfârșit, întru-totul, ori ești necredincios. Puținătatea credinței devine, iată, „necredință”. Credința este viața noastră. Nu ce spui, ci ceea ce faci vorbește mai degrabă despre tine.

Pr. Mihai Mărgineanu

Serbarea Începutului de an nou bisericesc, la 1 septembrie, poate fi privită ca o modalitate prin care înțelegem că timpul trece. Obişnuim să spunem în limbajul familial: „a venit și timpul meu”, ca și cum timpul ar fi ceva al nostru. Din păcate, omul începe tot mai mult să se simtă stăpân al timpului, ori lucrul acesta nu este nici corect și nici plăcut înaintea lui Dumnezeu, pentru că timpul este, de fapt, un dar de la Dumnezeu, pe care îl dă creației și în care să se poată realiza evaluarea a ceea ce El a creat. De aceea, din când în când, Dumnezeu trimite asupra întregii Sale creații momente de încercare, în care să evalueze dacă în trecerea timpului lucrurile s-au petrecut conform așteptărilor Sale.

Precum știm, Dumnezeu este mai presus de timp – este din veșnicie. Veșnicia ne este și nouă dată ca destinație finală, dar cu condiția ca în timp să luptăm și să ne purtăm în așa fel încât timpul să se sfințească prin noi. Dacă timpul e dar al lui Dumnezeu, primit de la Dumnezeu pentru fiecare dintre noi, atunci noi suntem datori să-l umplem cu Dumnezeu. Și asta o facem și prin rugăciune și prin rânduielile Bisericii, dar în mod constant o facem prin tot ceea ce suntem, trăim, lucrăm. Omul este un sfințitor al timpului – asta trebuie să ne fie crezul fiecăruia dintre noi și asta trebuie să simțim în momentele acestea de început.

put.

Se poate face o conexiune interesantă: iată, anul nou bisericesc nu începe cu data de 1 ianuarie. Logic vorbind, parcă ai spune că să începi timpul unui an din iarnă pare mai potrivit, pentru că se respectă o înșiruire firească a anotimpurilor, când vremea face ca plantele și vietățile și chiar și noi oamenii, din starea de amorțeală a iernii, încet, încet, să (re)devenim activi în perioada primăverii, înfloritori în cea a verii și rodnici în cea a toamnei. Uite că în anul bisericesc lucrurile sunt atipic parcă rânduite: timpul unui an începe cu toamna, cu vremea roadelor. Tot așa după cum duminica este prima zi a săptămânii bisericești și nu ultima, ca zi de odihnă după o meritată lucrare sau osteneală de o săptămână. Acestea tocmai pentru că Dumnezeu de așa manieră le-a dăruit toate ca să începem întotdeauna viața noastră și lucrarea noastră mulțumindu-l: pentru roadele pe care ni le dă acum în toamnă și pentru darul Învierii din morți la fiecare Sfântă Liturghie, cu al cărui har ne încărcăm spre a ne folosi o săptămână întregă.

Printr-o rânduială sfântă, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a așezat în această zi și serbarea Sfântului Dionisie Exiguul, de neam scit originar din zona Dobrogei, care a avut ideea extraordinară de a iniția măsurarea timpului în funcție de momentul Nașterii Mântuitorului Iisus Hristos. Pe bună dreptate a făcut aceasta, deși iată că vremurile noastre au adus schimbări care ne pot da mult de gândit, pentru că acum nu-i mai spunem timpului „de la Hristos” și „înainte de Hristos”, ci „era noastră” și „înaintea erei noastre”, ceea ce este un lucru fals și necorespunzător: timpul nu este bunul nostru; serbarea și cinstirea Domnului Hristos trebuie să fie în centrul timpului nostru și de aceea e bine să folosim în limbajul nostru termenii „după Hristos” și „înainte de Hristos”.

Pr. Mihai Mărgineanu

1022 – 2022: un mileniu de la trecerea la Domnul a Sfântului Simeon Noul Teolog.

Învățătura sa despre rugăciune

(continuare din numerele anterioare)

În anul 976, înainte de a pleca pentru îndeplinirea unor sarcini de serviciu în Paflagonia, locul său natal, merge la Mănăstirea Studion pentru a-l vedea pe părintele său duhovnicesc, probabil pentru a lua binecuvântare de călătorie. Pe neașteptate, Simeon Studitul îi dă vestea că poate intra în viața monahală, ceea ce îl determină ca, de îndată ce își va îndeplini îndatoririle imperiale, să părăsească lumea și să se pună cu totul sub ascultare.

Venind la casa părintească și mărturisindu-și gândul de a intra în monahism, părinții, cu multă durere și cu lacrimi, au încercat „să îl abată de la intenția lui”, dar „depășind acum legile firii și preferând pe Tatăl ceresc”, Simeon renunță în scris la toată averea care-i revenea de la părinți.

A lăsat serviciul public și învăluit de harul Duhului a alergat la duhovnicul său, Sf. Simeon Studitul, „punând la picioarele acestuia toate cele ale lui”, iar acestea au fost împărțite săracilor.

A doua zi a fost dus „întâi-stătătorului” Petru, egumenul Mănăstirii Studion, care „l-a îmbrăcat în sacul exercițiului virtuților”. Supus la diferite încercări de părintele său duhovnicesc

și „remodelat fiind astfel de modelarea cea bună”, pus la grele încercări de vrăjmașul diavol, care-l ispitea prin slăbiciunile trupului, rezistând la presiunile venite asupra lui din toate părțile, chiar și din partea părinților, ca un „atlet neînvins” prin „credință neșovăielnică” a trecut peste toate defăimările, necazurile, calomniile, toate laudele, elogiile, cinstea care i se aduceau, și nu-și dorea decât să primească harul Duhului Sfânt.

În anul 977, la vârsta de 28 de ani, după o discuție îndelungată cu părintele duhovnicesc, întorcându-se în chilia lui, Simeon, „învăluit de o lumină strălucitoare asemenea unui fulger, care i-a prins mintea ..., [căzând la pământ] a văzut cu mintea un nor luminos căzând peste el, producând toată plăcerea și dulceața în sufletul lui și l-a umplut de har dumnezeiesc micșorând până la capăt grosimea pământească a cugetului trupesc”.

Deși tânărul Simeon era într-un urcuș duhovnicesc, „astfel că toți se minunau de înțelepciunea și cuvintele lui ... întâi-stătătorul era invidios, așa cum nu se cuvenea, pe acel bătrân [Simeon Studitul] ... și, când prin făgăduințe, când prin amenințări, s-a sărguit să-l desfacă de învățătorul lui ... dar, neavând sorți de izbândă, a poruncit alungarea acestuia din mănăstire”.

Simeon Studitul a luat pe ucenicul său și, spre sfârșitul anului 977, l-a dus „ca pe o vistierie plină de lucruri bune”, la egumenul Mănăstirii Sf. Mamas, „vestitul în virtute, Antonie”.

Părinții trupești ai tânărului Simeon, dar și unii senatori au încercat să-l convingă pe tânărul Simeon să renunțe la viețuirea în mănăstire, probabil văzând întâmplările de la Studion, dar acesta „a rămas neclintit și neumilit, aprins de dragostea lui Dumnezeu” și, printr-o scrisoare, îl îndeamnă pe tatăl său „să nu prefere nimic iubirii lui Hristos”.

În urma cercetării atente a egumenului Antonie, Simeon a fost tuns în monahism și „s-a dedicat numai rugăciunii, liniștii (isihiei) și meditării dumnezeieștilor Scripturi, unindu-se cu Dumnezeu în chip mai desăvârșit în lumina contemplației”.

Sfântul Mucenic Mamas sau Mamant este un sfânt martir din secolul al III-lea. A viețuit în localitatea Gaggra din Paflagonia (Asia), în perioada domniei împăratului roman Aurelian (270-275), care a și inițiat o persecuție susținută împotriva creștinilor. Părinții săi, Theodotos și Roufina, au murit, iar Mamant va fi crescut de o femeie cu numele Ammia Matrona. A viețuit ca pustnic în Cipru, mărturisind prin toate faptele sale puterea credinței și a dragostei de Hristos. Drept urmare a râvnii sale, el a fost arestat la vârsta de doar 15 ani. După îndelungi torturi, cu scopul de a-l face să renunțe la credința creștină, el a fost omorât, devenind astfel martir al lui Hristos și fiind prăznuit pe 1, respectiv 2 septembrie. Biserica cu hramul Sfântul Mamas din Constantinopol a fost întemeiată de Pharmasmenos, șambelanul lui Iustinian († 565) și restaurată de Gordia, sora împăratului Mauriciu (580-602). Se afla în extremitatea de vest a Orașului, nu departe de Studion, lângă poarta Xirokeros, azi Belgrad Kapisi din Istanbulul vechi. Cf. <http://www.crestinortodox.ro/sfinti/sfantul-mucenic-mamant-mamas-2-septembrie-88853.html>, 18.05.2014 și Sfântul Simeon Noul Teolog, *Viața și epoca: Scrieri IV...*, p. 259.

Protopop Pr. Florin - Aurel Călugăru
(continuare în numărul viitor)

Timpul să ne fie aducător de mântuire !

(urmăre din pagina a doua)

Pentru Sfântul Dionisie, care a introdus această idee, nu atât calculul precis al timpului (care deși riguros pentru acea vreme s-a dovedit între timp a nu fi tocmai exact), cât realitatea de a fi pus pe Hristos în mijlocul timpului a fost aspectul important. Acest sfânt a trăit la cumpăna secolelor V și VI, circa între anii 470-545, într-o perioadă de înflorire a Imperiului Bizantin, pe vremea împăratului Iustinian cel Mare, dar ceea ce este interesant de observat este faptul că această modalitate de raportare a calendarului la Hristos a fost primită cu scepticism la început, fiind acceptată în timp doar datorită duhului trăitorilor. Asta e foarte important de reținut: cei care au trăit adevărat au fost cei care au influențat în bine lucrurile. Important pentru noi, cei de astăzi, e să înțelegem tocmai acest lucru, că trăirea noastră religioasă nu are ca finalitate doar proslăvirea lui Dumnezeu, ci schimbarea în bine a lumii, așa cum au făcut-o acei trăitori în credință de dinaintea noastră.

Tot în această zi Biserica serbează și pe Sfântul Simeon Stâlplnicul, cel care a fost la rândul său un începător, însă al unui mod de asceză: cel al izolării pe un „stâlp”, ori coloană, turn, vârf de munte (de unde și numele), unde să fii complet detașat de cele pământești și în care să poți să te dedici integral în rugăciune și în postire lui Dumnezeu.

Vă dorim tuturor un an nou bisericesc binecuvântat. La mulți ani și viață mântuitoare!

(Pr. M. Mărgineanu)

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
(Coordonator principal)
Preot coslujitor: Protopop Florin Aurel Călugăru, tel. 0752
900 697

Voluntari:

*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
* Alte activități: Paul Sîrbu, Irina Coman, Viorel Blidaru,
Valentin Burlacu

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Vizitați-ne pe
facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

- ◆ **Duminică, 28 august,**
08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur
18:00 Slujba Vecerniei
- ◆ **Luni, 29 august,**
08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur
- ◆ **Vineri, 2 septembrie,**
18:00 Slujba Sf. Maslu
- ◆ **Sâmbătă, 3 septembrie,**
- începând cu ora 7.00, Utrenia, Sfânta Liturghie și pomenirile pentru cei răposați
- 18:00 Slujba Vecerniei

Pelerinaj cu biciclete la mănăstiri din Iași

În după-amiaza zilei de astăzi, 28.08.2022, la ora 14.00, pornim în pelerinaj cu bicicleta la trei mănăstiri din Iași. Doritorii vor putea participa cu bicicletele proprii, sau, la sfârșitul Sfintei Liturghii, vor putea să își rezerve una dintre bicicletele puse la dispoziție de către parohie. VĂ AȘTEPTĂM CU DRAG!

Cuvânt al Sfântului Dimitrie al Rostovului

Fiecare om are crucea sa, adică un necaz al său: fie poftele păcătoase ale firii sale și lupta trupului împotriva duhului, fie ispitele vrăjmașului nevăzut, fie prigoane, supărări, jigniri, vorbire de rău și osândire din partea vrăjmașilor văzuți, fie pierderea unui prieten drag, a copiilor, a averilor, fie alt lucru întristător, cum ar fi bolile trupesti și orice alt fel de suferințe. Toate acestea sunt crucile noastre, și atunci când omul, din iubire de Dumnezeu, le poartă cu răbdare, se face părtaș pătimirii Domnului, se face potrivit Crucii Lui.

Calea „împărătească” înseamnă nevoie cu măsură, viață cu măsură și conștiință curată... Omul trebuie să se teamă de abaterea la stânga, adică spre amăgirea păcatului, și de cea la dreapta, adică spre nevoițele peste măsură de aspre, care duc la trufie... Astfel, câte puțin, din virtute în virtute, va urca la cer ca pe o scară și va ajunge în Rai.